

UMUT ÇORLU'DA

Ben ve ailem 21.08.1985 tarihine kadar İstanbul Bayrampaşa'da ikamet ediyorlardı. Dedem (Babamın babası) müteahhitlik yaptığı dönemde işlerinde bir takım sorunlar olduğunu dile getiriyordu. Fakat bu konunun üstünde pek fazla durmuyordu. Sorduğumuzda devamlı ağzından şu cümle çıkıyordu;

-“Piyasa’da sıkıntı var, herkesin işlerinde problemler yaşanıyor.” dediği için bizler de bu yüzden sıkıntı etmiyorduk. Ta ki dedem gelip problemi çözemiyoruz, sorunlar büyüdü artık gitme vakti geldi diyene kadar. Benim ailem ben, ablam, annem, babam, dedem, babaannem, 2 amcam ve 2 yengem olmak üzere toplamda 10 kişiden oluşan geniş bir aile idi. Hepimiz şaşkın bir şekilde kendi kendimize nereye gideriz? Ne yaparız? gibi sesli düşünmeye başladık. Bu sesli düşünceler zaman zaman kaba bir fısıltıya dönüştü. Dedem direk konuya girerek çocuklar elimizdeki son arsayı satıp oradan gelen bir miktar ile başka bir şehre taşınabileceğimizi söyledi. Bizler de hep bir ağızdan;

-Nereye? diye sorduk.

Dedem telaşlı bir şekilde konuya girmeye çalıştı. Davranışlarından aklında bir yer olduğu kesin olarak belli idi. Gelişmekte olan Tekirdağ/Çorlu ilçesine taşınacağımızı söyledi. Bizler orasının tam olarak tanımıyor ve hiç gitmemiştik. Kararı bir kısmımız kabul etmedi. Fakat sonuç olarak emir büyük yerden gelmişti. Fakat beklediğimiz kadar arsa çok çabuk satılmadı. Aradan 6 ay geçtikten sonra arsamız satıldı. Dedem eve gelip artık gitme vakti geldiğini, her şeyin tamamlandığını söyledi. Ayrılma vakti yaklaşınca garip duygular kabardı yüreğimizde; Nasıl olurda bırakırız dostlarımızı, yuvamızı, büyüdüğümüz yeri, komşularımızı! Üzücü bir durumdu ancak buna alışmak zorundaydık. Taşınma süreci başlamıştı artık. Bir hafta içerisinde Çorlu’dan barınabileceğimiz evimizi yapabilecek bir arsa alındı. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Bir katlı üç odası olan mütevazı bir ev ailecek el birliği ile yapıldı. Evimiz tamamlanınca gelişen sanayisi ve ekonomisi ile meşhur olan Tekirdağ/Çorlu’ya taşındık. Herkes düşünceli ve üzgün idi. Tüm aile bireyleri;

-Biz burada ne yapacağız? Sorusuyla dolaşıyordu etrafta. Dedem iki hafta sonra inşaatlarda çalışmaya başladı. Babam ve amcalarım henüz bir iş bulamamışlardı. Bir süre bu şekilde geçimimizi sürdürmeye çalıştık. Fakat olacak gibi değildi. Aylar geçtikçe daha çok anlıyorduk olamayacağını. Babam, amcalarım iş aramaya devam ediyorlardı, bildikleri iş tekstil üzerineydi onlarda çırak olarak zar, zor bir terzi dükkânında çalışmaya başladılar. Babam ve amcalarım iki yıl boyunca terzi çıraklığı işinde çalışmaya devam ettiler. Evimizin düzeni biraz daha yerine oturmuştu. Yolunda gitmeyen tek sorun on kişi bir evde kalıyorduk ve anlaşmazlıklar çıkıyordu. Babam artık bu şekilde olmayacağını ve ayrı bir eve çıkma vakti geldiğini söyledi. Kalabalık ortamda fikir ayrılıkları yaşanıyor ve

Rumuz:MAVİŞ7

sıkıntılar çıkıyordu. Babam da bize işlerini bir nebze düzelttiğini söyledi. Bizim için sekiz ay içerisinde bir kat daha ev yapıldı. Mevcut evimizin üzerine bir kat daha tamamlayıp oraya biz çıktık. Herkes çok yıpranmıştı ve yerleşik bir yer, yeni ortam, yeni komşular, yeni arkadaşlıklar her şey çok zordu. Fakat zamanla her şey yoluna girmişti. Tabii bunlar olurken zaman su gibi akıp gidiyordu. Bu süreç bizim iki yılımızı aldı. Zaman hızla ilerliyordu. İki yıl sanki bize iki asır gibi geliyordu. Her türlü zorluğa rağmen evimizin direği babam elinden geleni yapıyor bizim ve evimizin ihtiyaçlarını karşılıyordu. Yeni şehirde yeni hayatımızın başlarında yoksulduk, çilesini çok çektik. Babam umduğu kazancı elde edemiyordu. Her istediğimizi alamıyor, istediğimiz her şeyi yiyemiyorduk. Beş yıl boyunca bir göz odada babam, annem, ablam ve ben kaldık. İlerleyen zamanlarda babam kendi kendine “Bu şekilde olmayacak, artık benim risk almam gerek” diyip duruyordu. Beş yıl boyunca çok az bir birikimle ya evin tamamını yaptırıp ayrı odamız olacaktı ya da o birikimle kendi işini kuracaktı. Yani kendine ait bir terzi dükkânı açacaktı.

Bu karar için çok düşündü ve her şeyi göze alarak kendi işini yapmaya karar verdi. Biz de ailesi olarak babamızın kararını destekledik. Çünkü babamızın bu konuda bilgisine güvenir ve çalışma azmine inanırız. Babam ilk olarak evimizin bir diğer odasında üç makine ile terziilik işini yapmaya başladı. Babamı takdir ediyorduk. Gerçekten çok hırslı, çok çalışkan bir babamız vardı. Dişini tırnağına takıp azimle çalışıp ilerledi. Hep birlikte babama yardım ederek kartonlardan kalıp çıkartmaya başladık. Zamanla çok yol kat ettik. Bizim için artık her şey yoluna girmişti. Çünkü babam gece gündüz çalışıp çabaladı. İşlerimiz düzeldi, birkaç sene bu şekilde ilerledik. Dedem bizi iyi ki Çorlu’ya getirmiş, öngörülerinde haklı olduğunu yaşarak görmüş olduk. Çorlu geliştirmekte olan bir şehirdi Babam, amcam ve dedem işlerini düzeltti herkes kendi geçimini sağlayabiliyordu. Babam ansızın bir akşam gelip dükkân açacağını söyledi. Bizler de saygı duyup, destek çıktık. Beş ay sonra bir dükkân kiralayıp, kendi işinin patronu olmuştu. Zamanla elemanları da oldu, işler iyiye gidiyordu. Üç sene sonra Çorlu daha fazla gelişip, yeni fabrikalar açıldı. Bu yüzden Çorlu’ya göç oranı arttı. Çorlu’ya doğudan, batıdan, kuzeyden ve güneyden insanlar göç ediyorlardı. Çorlu’nun ekonomisi ilerledi, geçmişten günümüze yüksek oranda gelişti. Babam işlerini büyüttü fabrikalar ile görüşüp yeni işler alıyordu. On sene bu şekilde iş kıyafeti üretimi ve terziilik işini ilerletti. Hayatımıza dair birçok şey yoluna girdi. Çorlu bizim için belirsizlik içinde göçüp geldiğimiz ancak sonrasında ailemize çeşitli imkânlar sunan huzurla ve mutlu bir şekilde yaşayabileceğimiz belki doğduğumuz yer değil ama doğduğumuz memleketimiz oldu.

Çünkü Çorlu’da umut var, Çorlu gibi bir şehir her zaman bizim gibi ihtiyacı olan insanlara zor zamanında ev, iş, yemek, yaşam sevinci ve memleket olacaktır. İyi ki varsın Trakya’nın güneşi “ÇORLU”.